

узор налази у актуелној пракси Европског суда за људска права и новијој јудикатури немачког Савезног уставног суда. Међутим, у овом екстензивном стилу тумачења, које је упадљиво удаљено од дословног текста уставног права, Ернест Волфганг Бекенферде види опасност „преласка од законодавне правне државе ка уставноправној јурисдикцијској држави“.

2.3. Посебне компетенције. Поред опште нормативне контроле права, уставно правосуђе је од почетка, у неким државама током времена, добило и друге компетенције које се могу такође означити као посебна заштита устава. Поједине од њих су комплементарне нормативној контроли, на пример одлучивање о уставним жалбама грађана или решавање федералних спорова. Нема сумње да и ове надлежности уставног суда представљају својеврсни поступак испитивања норми и утврђивања њиховог значења. С друге стране, неке надлежности уставних судова које су некада припадале другим државним органима, редовним судовима, пре свега, због њиховог значаја за уставни живот појединих држава пренете су у надлежност уставног суда. То је случај, на пример, са решавањем компетенционих спорова или спорова у вези са парламентарним и председничким изборима. Трећа врста посебних надлежности уставних судова може се означити као непосредна заштита уставног поретка, када уставни суд делује као специјални кривични суд. У појединим државама уставни суд може да суди високим државним функционерима, на пример, председнику републике, премијеру владе, министрима, па и судијама, због повреде устава и закона. Карактер специјалног кривичног судовања имају и поступак одлучивања о забрани политичких партија и удружења грађана, као и индивидуална суспензија уставом гарантованих права и слобода. Заједничко свим посебним надлежностима јесте да се оне увек показују као непосредна заштита и примена устава која се остварује према правилима одговарајућег уставносудског поступка.

У пракси европских уставних судова поједине од ових надлежности понекад избијају у први план, потискујући редовно деловање уставног правосуђа. На пример, одлучивање о забрани политичких партија (Турска), оцена уставности статута аутономије (Шпанија), изборни закон (Мађарска), законитост председничких избора (Бугарска), уставност референдума за опозив председника (Румунија) и други.

3. Перспектива уставног правосуђа Критичке примедбе учесника политичког процеса на рачун уставног судства чини се да су у значајној мери ослабиле. Оне су посебно биле изражене у оним периодима деловања уставног суда када је ова институција тек тражила своје место и оптимални начин деловања у уставном систему. Тамо где је уставни суд успео да изгради свој ауторитет ваљаним одлукама, престало се са отвореним оспоравањем исправности његовог деловања, сталним тражењем у његовом поступању доказа политичке пристрасности,